

С НОВЫМ ГОДОМ!

Київ
Голові силки тисляк
Україно.

Б. Олійнику.

1883

С. Поклятка, Тучавск.
Р-т, Витинської ст.
Василь М. М.

752000

Почтите индекс предприятия связи места назначения

В комісію по створенні меморіалу про
трагічну історію - голод на Україні в 1933 р.

Від учасника Великої Вітчизняної війни,
ветерана партизану ім. Кірова, Пучковського р-ну,
Винницької обл. - Валентина Миколи Микитюк
(зупинявся на поведі голубів с.м. Хорків).

В січні 1989 р. я слухав і дивився по УТ про те,
що в Києві створена комісія по створенні меморіалу
про голод на Україні в 1933 р. Про цю трагедію говорив
на XIX Всесоюзній партійній конференції Секретар
пресі ЦК СРСР Андрій Максименко в Україні.

Б. Олішук. Я не раз думав, чому не мені несподівано
перейти таке тяжке горе, таку біду і до свого часу
якщо не свавільно за него, щоб продовжити описати
цю тяжку і сумну історію. Щоб мені не можна
показувати і масовітне мене знати цю історію.
Провід, що радіо можна було послухати
деколи і зарубіжну пресу із США і Канади,
які говорили, що в 1933 р. на Україні померло
з голоду 6,5-7 млн. чоловік, при чому в Канаді
видавали книги про це.

Я вважав напевно, що біду пережила сім'я моїх
батьків. В 1933 р. сім'я моїх батьків: батько
Валентин Максим Микитюк і мати
Марія Олександрівна жили в с. Скарженівка,
Уланівського р-ну, Вінницької обл.
В сім'ї було восьми дітей: Фані (1914 р.),
Микола (1921 р.), Володимир (1924 р.), Дмитро (1925 р.),
Олексій (1927 р.), Василь і Федір (1930 р.) - близнюки і
Анатолій (1932 р.). Сім'я жила дуже бідно, була
одна хатина і корова, яку згоді викрали
через нестачу корму. Люди працювали
в колгоспі в літній період, за сезон вони могли
заробити на прожиток 30-40 кг зерна, при цьому
дівка Зинаїда ставила озона. Батько не
працював спеціалістом, конторським працівником.

В сім'ї кінчик з кінчиком не сходилися, а всім во-
смім вівся матеріально піднести, коли поглед
корів, несподівано молоко діти. В колгоспі не
було дитячих воли. В ті роки не було нізкої
дитини на дітей з боку держави. А навряд,
підійшло в цю хвилину така бригада по всі
і витрушувалася і затрималася все, що було в сім'ї.
У нашій сім'ї ця бригада витрушувалася із горничих,
звіти ставили на ноги із власною і горничих, бо не
зерна в сім'ї не було. Картопля було нізкої
першкис залити виком хліба, але її мене було
мало. В 1933 році мене вже було 12 років, все
всесу мавши мене в шкільно не пускала, дитина
мій сапу і я з нею ходив на колгоспні поле
проривати куркові гурки. З собою ми брали
два котловки. В обідній перерві всім працюючим
видавали по котловку "баланди", або як її тоді
називали бевком. Один котловок ми їдали
з маком, а другий котловок приносили додому
щоб ми з чимось підкормити матері до молодих
дітей. Її не було нізкої знати із продов-
ства Картопля налітково мене їли, а з
посадки огорож, мами замовляли мене зрізати
вершкис із родинками. Всесу викопували
значу картоплю, із якої неким такі били,
кислим кортень, конуха, варени, здрівували
гасовком і так і ми. Короткий перерв смачно
всі доведовки корі із яким, як ми не їли
а із сім'єю, але потім і цього не стало.
Не смачно дітей і та баланди, яку ми з мамою
принесли з котловка з пом'я. Так, не пром'я
дів літєв-посадки - бувши цю в нашій
сім'ї писало з голоду вряту дітей. Оленка
Викон, Анатолі. Щоб неважко з ними не
було сім'ї, всі ми були лише скляні люди.
А тепер нічим, як проводили похорон
померлих дітей: мама, ширину дитину
вештувала в мішку і на руках несла на

До, в 1933р в с. Скезненіє мери люди,
як ти люди і чому москові влади не звертає,
не має допомогти хоча і чим керує.

То європейці були замовили слава, а ми їх
роздумали і величчю за мери України

І як то були куляки? Вони були правдиві
мери, працювали на землі дні і ніч.

Вони і могли взіграти велику роль в
продовольству нашої країни, але їхні вимоги
роздуми, все мало конкурували, як не було
вони були і виграли в колгоспі.

В ті години дні 1933р мери, як мали звич
забезпечити або хоча б матеріальні
цінності і зрешта за великим хатом до Києва.

Звіти вони привезли по дельській правді
мисливського хатра. Тоді некое великі, куди

дихали, як теж до зрешта мери сиротами
окремих людей вогні смерті. Не знаю, чи в них

зараз ті жертви, які описали і керували величчю
мисливського хатра і в Сіверській Україні?

Товариші, як казалися як зрешта в Москві
і яка йому понаві дожді, але мери було і
і його хотіли виставити за волю, за стирати безневинних
людей. Думаю, що лий шай-як теж знає крамничу
той трагедії 1933р.

Лей адрия: с. Поканська Поканського р.
Волынської обл.

Поканський Микола Миколайович

18 січня 1989р.